

Ἐπῆρξεν ἐκ τῶν πρωτουργῶν τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος τοῦ 1896 καὶ διεξήγαγε τὰς λαμπρὰς μάχας τοῦ Δρομονέρου, τῶν Ρουμάτων καὶ τῶν Βουκολιῶν. Τῷ 1897 πρὸ τῆς εἰς Κρήτην μεταβάσεως τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ὁ Σκαλίδης ὕψωσεν ἐν Κολυμπαρίῳ τὴν σημαίαν τῆς ἐνώσεως, παρισταμένων δεκακισχιλίων ἀνδρῶν. Ἔλαβε μέρος εἰς τὴν πολιορκίαν καὶ ἐκπόρθησιν τῶν Βουκολιῶν, εἰς τὴν παράδοσιν τῆς Κανδάνου καὶ εἰς τὰς καθημερινὰς κατὰ τοῦ Καστελίου ἐπιθέσεις. Μετὰ δὲ τὴν ἐλευθέρωσιν τῆς Κρήτης καὶ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ νέου καθεστώτος, ὁ Σκαλίδης ἐκτεθεὶς εἰς τὴν βουλευτικὴν ἐκλογὴν ἀνεδείχθη πρῶτος ἐν τῷ τμήματι Κυθωνίας μεταξύ δεκκοκτῶ ἐκλεγέντων. Ἐγκαθιδρυθεὶς δὲ προσωρινὸς πρόεδρος τῆς βουλῆς, αὐτὸς ἀπὸ τῆς ἑδρας του ταύτης διεκήρυξε τὴν ἐνωσιν τῆς Κρήτης μετὰ τῆς Ἑλλάδος, μετὰ τὸ πέρασ τοῦ ἐναρκτηρίου λόγου τοῦ Ἰπάτου Ἀρμοστοῦ τῆς Κρήτης Πρίγκηπος Γεωργίου.

Τοιοῦτος ἐν ἀμυδρᾷ εἰκόνι ὁ ἀείμνηστος ἥρωες Σκαλίδης. Διατηρῶν μέχρι ἐσχάτων ἀκμίας τὰς σωματικὰς καὶ διανοητικὰς του δυνάμεις, ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὸ πολεμικὸν μένος τὸ ὁποῖον διεθέρμαινε τὴν πατριωτικὴν του καρδίαν, διέσωζε τὸ ἀρειμάνιον καὶ νεανικὸν παράστημα καὶ ὅλην τὴν σπινθηροβολοῦσαν δραστηριότητα ἐπὶ τῆς ἀρρενωπῆς καὶ ἐπιβαλλούσης μορφῆς του.

Εἰς τὸ Ἡρῶον, ὅπερ ἦ ἐλευθερωθεῖσα Κρήτη θὰ ἀνεγείρη ἀναγράφουσα χρυσοῖς γράμμασι τοὺς προμάχους τῆς ἐλευθερίας τῆς, περίβλεπτον θὰ καταλάβῃ θέσιν ὁ Σκαλίδης. πλησίον τοῦ Κόρακα καὶ τοῦ Κριάρη.

Ἐ δ ὦ κ' ἐ κ ε ἶ

— Τόσο μ' ἀγαποῦσεν ἡ καυμένη ἡ γυναῖκά μου, ὥστε ἔταν ἀπέθνησκε, μόνον ἐμένα ἤθελε νὰ βλέπῃ κοντά της.

— Καὶ ἀπὸ τί πέθανε; Εἶχε καμμιά ἀνίατη ἀρρώστεια;

— Ἄ, μπᾶ! Πέθανε ἀπὸ μιὰ κλωτσά ποῦ τῆς ἔδωσα στὰ νεφρά.